

Attest for, men som dog, naar man seer nærmere efter, i Grunden ikke indeholder nogen Oplysning, idet den ikke fuldkommen oplyser, at denne Jacobus Smith, som har ordineret ham, selv har en kirkelig gyldig Ordination; der oplyses ikke Andet, end at han „solito more, scilicet cum precibus et impositione manuum“, det vil sige paa sædvanlig Viis, med Bøn og Haandspaalæggelse, er bleven viet, uden at det, som sagt, er oplyst, om han virkelig har modtaget Indvielsen af en Mand, som kunde give en gyldig kirkelig Fuldmagt. — Denne samme Kirke eller Menighed, som den kalder sig, maatte naturligtvis underholde sig ved egne Midler, og da den vil være en Frimenighed, saa er det ogsaa ganske naturligt, at den i sin Forsatning bestemmer, at Alt, hvad der skal ydes, skal ydes af Menigheden ved frivillige Bidrag; men det er underligt nok, at der ligeovenpaa er føiet til, at ethvert Medlem er forpligtet til, i Forhold til dets Formue og Omstændigheder, at yde sit Bidrag, saa at det er en ganske besynderlig Frivillighed. Der er dernæst ogsaa indført en Kirketugt — og det er navnlig for at faae en saadan Tugt indført, at denne Menighed har dannet sig; for at det altsaa skal gaae ordentligt til og der kunde blive et Samsfund, hvor der ikke var nogen Plet eller Rynke, uden at den strax kunde blive rettet, saa er der indstiftet en Menighedsforsamling, som skulde træde til for at afgjøre alle betydelige Spørgsmaal. Nu staaer der, at i vigtige Tilfælde forbeholder Menigheden sig med $\frac{2}{3}$ af de tilstedeværende Stemmer at bringe en Sag til Afgjørelse, „derimod“, hedder det, „blive Sager, der angaae Lærdom eller Kirketugt, ikke afgjorte ved Stemmesleerhed, men efter Guds Ord og Besejndelsen“. Jeg kan dog ikke vide, hvordan det skulde see ud, naar de Tvistigheder, der opstode, ikke skulle afgjøres ved Stemmesleerhed, men efter Guds Ord og Besejndelsen, thi det følger af sig selv, at de stridende Parter stedse ville paabetaabe sig, at de have Medhold baade i Guds Ord og i Besejndelsen. Denne Kirketugt skulde altsaa udøves paa den Maade, men det maae de selv hitte ud af. Men foruden den almindelige eller simple Banfættelse, med Udeluk-

kelse fra Nadyeren, som der siges, paatænkes der en anden, nemlig det store Ban eller Udstøbelse af Menigheden, hvorom der handles i § 13, og den skal, ganske mærkeligt, anvendes paa de Forældre, der ikke sætte deres Børn i Menighedens Skole eller holde dem stittigt i den. Dersom der derfor er et Samsfund, hvis Medlemmer have indladt sig paa Trældom, saa troer jeg rigtignok, det er denne Frimenighed.

Efter disse Udtalelser vil det høitærede Thing vistnok vide, at jeg hverken har store Tanker om denne Art theologiske Studier og grundig Erhvervelse af Kundskab i Guds Ord eller om et Samsfund, som paa saadan Maade udtræder af Folketirken, men jeg skal dog alligevel paa det Bestemteste anbefale Thinget, at der gjøres et Skridt til, at dette Troessamsfund kan komme i Besiddelse af de Rettigheder, som Grundloven tilligter og tilliger hver dansk Uundersaat, og jeg troer, at dette kunde skee paa den Maade, at det fik en saadan Anerkjendelse, som af den ærede Forslagsstiller er begjæret. Hvad man saa ogsaa kirkelig og theologisk vil dømme om dette Samsfund, saa er det dog aabenbart et borgerligt Spørgsmaal, der her foreligger, og derfor maa Rigsdagen ogsaa, mener jeg, uden Hensyn til hvad Præster kunde mene og navnlig til, hvad jeg nu har udtalt, være tilbøielig til i Virkeligheden at opretholde og haandhæve den Religionsfrihed, som er tilligtet ved Grundloven. Men naar det nu i Grundlovens § 81 er tilladt Enhver at træde ud af Folketirken og slutte sig i Samsfund med dem, de ere troes-enige med, og naar det udtrykkelig er sagt i § 84, at de, der saaledes danne Troessamsfund, ikke lide nogetsomhelst Staar i Nydelsen af deres fulde borgerlige og politiske Rettigheder, saa seer jeg ikke, hvorledes disse 2 Ting kunne komme til at hænge rigtig sammen, dersom der ikke skeer en Anerkjendelse fra Statens Side, saa at de Attester, der kræves ved saa mangfoldige Forhold i Livet, ogsaa lovgyldigt kunne udstedes af den Mand, som er antaget til Præst i et saadant Troessamsfund. Det er deri, mener jeg, Anerkjendelsen ligger, idetmindste forstaaer jeg ikke, hvad anden Betydning den skulde have, og Meningene er vel og